



www.clubdelsubscriptor.cat

972 18 64 45

De dilluns a dijous,
de 8 del matí a 3 de la tarda,
i divendres
de 8 del matí a 2 de la tarda

2x1 LIMITADA

**CASTELL
TEMPLER
DE GARDENY**

Turó de Gardeny, s/n de
Lleida

Tots els caps
de setmana i festius,
de 10 a 2/4 de 2
del migdia

Preu de l'entrada: 2,60 euros

**Cal presentar
la targeta directament
a les taquilles**

2x1 LIMITADA

**CENTRE DE
VISITANTS DE
L'ESTANY**

Plaça del Monestir, 4 de
l'Estany (Moianès)
Més informació:
www.viulestany.cat

Preu de l'entrada: 2 euros

**Cal presentar
la targeta directament
a les taquilles**

2x1 LIMITADA

EPICENTRE
Centre de Visitants del
Pallars Jussà

Passeig del Vall, 13
de Tremp

Preu de l'entrada: 3 euros

**Cal descarregar el val del
nostre web i presentar-lo
juntament amb la
targeta de subscriptor**

PARCS AQUÀTICS

WATER WORLD / AQUADIVER
Temporada 2019
OFERTA 2x1

Preu: 35 euros
(No acumulable a altres ofertes i/o promocions)

**Cal descarregar el val del nostre web i presentar-lo
juntament amb la targeta de subscriptor**

**ALTURAS DUO,
VOX AMERICANA**

Festival de Guitarra
Girona - Costa Brava

*Teatre La Gorga de
Palamós,
diumenge 1 de setembre,
a les 8 del vespre*

**OFERTA 2x1
LIMITADA**
Preu de l'entrada: 12 euros

Per a reserves, cal trucar al 972 18 64 45

**EL MILLOR DE
MOZART I STRAUSS**

Mozart Chamber Orchestra
Johanna Röhrig, violí solista, i
Horst Sohm, director
Festival Internacional de
Música de s'Agaró

*Església de s'Agaró,
dissabte 17 d'agost,
a les 8 del vespre*

**OFERTA 2x1
LIMITADA**
Preu de l'entrada: 24 euros

Per a reserves, cal trucar al 972 18 64 45

**PISCINES DEL
GEIEG**

Complex Esportiu
GEIEG Sant Ponç
i Sant Narcís,
fins al 31 d'agost

Horaris: *consulteu el web
www.geieg.cat*

**OFERTA 2x1
LIMITADA**
Preu: 13 euros

Directament a la taquilla amb la targeta

La televisió

La nostra graella



21.00 PROTAGONISTES

Conversa amb El Petit de Cal Eril

El Punt Avui Televisió reposa la conversa entre Guillem Vidal i el músic Joan Pons, El Petit de Cal Eril, en què va presentar el disc *Energia fosca*.

10.30 Notícies locals.
11.00 Fòrum Gastronòmic Girona 2018. Reemissió.
12.00 Notícies locals.
13.00 Protagonistes. *Rafel Nadal.* El periodista i escriptor Xevi Sala entrevista l'escriptor Rafel Nadal, amb qui parla del seu últim llibre, *El fill de l'italià*. Reemissió.
13.30 Notícies locals.

14.30 PROTAGONISTES

Entrevista a Victòria Molins

La monja teresiana Victòria Molins ha publicat la seva primera novel·la, *Els secrets de la badia* (Edicions Columna). El Punt Avui Televisió recupera l'entrevista que li va fer la periodista Mireia Rourera.

15.00 Notícies locals.
16.00 Torna-la a tocar, Sam. Reemissió.
16.30 Notícies locals.
17.30 On tot comença. Reemissió.
18.00 Castells en xarxa. Reemissió.

19.00 CONNECTI.CAT ESTIU

Escenaris cinematogràfics

El cinema centrarà l'atenció del programa d'avui. El magazín conduït per Jèssica del Moral visitarà Girona i Mura, al Bages, dos escenaris de pel·lícula. També connectarà amb Reus, al Baix Camp, on tanca l'últim videoclub. I a l'Observatori Fabra comprovarem com van els preparatius per veure la pluja d'estels.

20.00 Notícies locals.
21.00 Protagonistes. *El Petit de Cal Eril.* Reemissió.
21.30 Notícies locals.
22.00 Protagonistes. *David Marín.* Lluís Llorc entrevista l'escriptor David Marín, que ha guanyat el premi Crims de Tinta de novel·la negra amb l'obra *Purgatori*. Reemissió.
22.30 Notícies locals. Inclou *L'informatiu Anoia, L'informatiu Tarragona, L'informatiu Tortosa, L'informatiu Barcelona i L'informatiu Maresme*.

La graella

TV3

- 06.00 **Notícies 3/24.**
- 11.27 **Plats bruts.**
- 12.50 **Atrapa'm si pots.**
- 14.00 **Telenotícies comarques.**
- 14.30 **Telenotícies migdia.**
- 15.40 **Un poble francès.**
Detencions: Jean Marchetti continua amagat a ca la Rita, mentre espera poder passar a Espanya. D'altra banda, el Bériot, que havia confiat l'abastament de Villeneuve a l'Edmon, cap del CDL, n'està descontent i nomena un administrador civil, Daniel Larcher, que s'ocuparà de la salut, l'abastament i l'allotjament al municipi.
- 16.40 **Vera.**
Joves déus: Gideon Frane s'ofega en caure per un penya-segat rodejat de flames, i un grup d'estudiants que estan acampats són testimonis del fet.
- 18.15 **Julie Lescaut.**
Immunitat diplomàtica: Pràcticament totes les pistes sobre l'assassinat d'un periodista tenen algun tipus de relació amb l'ambaixador de Belize a França.
- 19.50 **Moments APM?**
- 20.30 **TV3xunTUB.** Un personatge com Marc Giró no podia deixar de penjar la seva story al programa. La seva col·laboració cada dilluns a l'Està passant no deixa ningú indiferent i arriba fins al plató dels TN, on Toni Cruanyes ha d'aguantar que se li declari setmana rere setmana.
- 21.00 **Telenotícies vespre.**
- 21.55 **Tot anirà bé.**
Tinc por: L'Oriol té dues grans pors. Té por de les rates i por de les altures. Però avui repassa algunes fòbies tan rares que semblen inventades, assisteix a una peculiar entrevista del mag del suspens i pateix les sessions d'una terapeuta molt especial.
- 22.50 **Globus sonda.**
El periodista Òscar Fernández és un home d'emocions controlades. Això no obstant, en un vol en globus sobre l'espectacular paisatge del delta de l'Ebre potser se li descontrolen les emocions
- 23.40 **Control T.**
- 00.20 **Gran reserva.**

SUPER 3 / 33

- 07.03 **Les tres bessones**
- 07.52 **Bola & Bill**
- 08.16 **Mya Go**
- 08.33 **Mic.** Inclou El Mic i els seus amics
- 09.00 **Els Mini Ninges**
- 09.24 **Oddbods**
- 10.00 **En Grizzy i els lèmmings**
- 10.42 **Els bons ossos bruns: Un estiu solprenent**
- 11.06 **Els germans Kratt.**
- 11.28 **L'inspector Gadget**
- 11.50 **Avatar, la llegenda de la Korra**
- 12.34 **El detectiu Conan**
- 13.16 **En Grizzy i els lèmmings**
- 13.52 **Prodigiosa: Les aventures de Ladybug i Gat Noir**
- 14.36 **Els pingüins de Madagascar.**
- 15.22 **Kung Fu Panda: Llegendes increïbles**
- 16.06 **Comptem amb la Paula**
- 16.27 **Dino tren**
- 17.03 **El Mic i els seus amics.**
- 17.30 **Dot**
- 18.11 **Tib i Tatoum**
- 18.36 **Els germans Kratt**
- 19.22 **L'inspector Gadget**
- 19.58 **Els Mini Ninges**
- 20.30 **Les aventures de Riff i Flat.**
- 20.42 **En Grizzy i els lèmmings**
- 21.10 **Salve, rei Julien!**
- 21.55 **El gran dictat.**
- 22.17 **Història de la humanitat.**
- 23.12 **El lloc dels fets.** Inclou Matar el Rei-Palau Reial de Barcelona i El filipista rebel-Universitat de Cervera.
- 00.07 **Art endins.**
- 01.09 **Milicianes.**
- 01.59 **Lo Vinater.**

El Punt Avui no es fa responsable dels productes i serveis de tercers, responsabilitat que assumeixen íntegrament les empreses col·laboradores

Atenció al client **972 18 64 80** i també a atencioclient@elpuntavui.cat

www.elpuntavui.tv

Les universitats alerten que el model català perilla

La rebaixa en el finançament fa que no es renovi material docent ni es contracti personal i el govern es veu condicionat per la pròrroga del pressupost

Exteriors hauria espiat a Suïssa els independentistes

Un diari d'aquest país revela informes que feien el consolat de Ginebra i l'ambaixada espanyola a Berna, i Borrell torna a la càrrega per desacreditar el procés

L'AVENTURA DE LLEGIR
COMENÇA AMB
el tataro

Una revista per a nens i nenes de 4 a 8 anys.

SUBSCRIU-T'HI!
Cada mes a casa teva

www.cavallfort.cat



EL PUNT AVUI +

1,20€

DILLUNS • 12 d'agost del 2019. Any XLIV. Núm. 15087 - AVUI / Any XLI. Núm. 13957 - EL PUNT

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

P8,9

El govern vol ressuscitar la llei de governs locals

PENJADA • La norma catalana està encallada des del 2015 i es reprendrà a la tardor, quan s'hagin renovat l'FMC i l'ACM **AMENAÇA** • La lesiva normativa estatal és al jutjat i el PSOE no l'ha derogada



Passatgers transitant amb tota normalitat a través de les cintes, en la tercera jornada de vaga a l'aeroport ■ EFE

Vaga invisible al Prat

La incidència de l'aturada de seguretat continua sense notar-se

ELS NOSTRES AJUNTAMENTS
PALAFRUGELL



Josep Piferrer

"Ens cal treballar per assolir la unitat"

El meu país Jordi Cabré

"Tenim molta feina i a mi no em faran caure en un pantà que no m'ha interessat mai" P12



LES SÈRIES. A cada bugada es perd un llençol / Els científics són persones objectives / Els científics són gent estranya P6-7

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Matthew Tree

El pes de la llei



En un discurs recent, el primer tinent d'alcaldia de Barcelona, Jaume Collboni, va fer servir el mot "il·legal" 17

cops per descriure l'activitat (i de fet la mateixa existència) dels manters barcelonins, potser per justificar el refús d'ell a negociar-hi. Aquests venedors, però, lluny de ser uns delinqüents, tenen el seu origen en una confraria comercial senegalesa –amb seu en una ciutat a l'interior del país anomenada Touba– els membres de la qual es diuen mourides (una denominació sufi) i han muntat una xarxa de negocis eficaç, transparent i lliure de paperam que té sucursals arreu del món. La cosa lògica seria atorgar-los –tant als mourides com als altres venedors africans– llicències, de manera que poguessin portar a terme les seves activitats ben pacífiques en uns llocs menys precaris, tot pagant els impostos que calguin (tal com fan a Nova York, per exemple). Però en comp-

Lluny de ser uns delinqüents, els manters tenen l'origen en una confraria comercial senegalesa

tes d'això molts polítics, en comptes de buscar solucions sensates, s'han escudat darrere una interpretació inflexible de les lleis vigents; és a dir, han optat pel legalisme, definit per la Viquipèdia com "la idea que un conjunt de lleis preexistents ja conté una resposta correcta predeterminada a qualsevol problema legal". De fet, a l'Estat espanyol, el legalisme és el pa de cada dia: manters caçats, immigrants desesperats, violadors alliberats, presos polítics i bascos joves empresonats injustificadament... En tots aquests casos l'humanitarisme més bàsic ha estat enviat a favor "d'un procés legal essencialment mecànic" (la Viquipèdia *dixit*). Segons una llei anglesa, antiga però encara vigent, cada cop que un taxi s'aparca, el taxista ha de lligar una bala de fenc a la capota. Com que els taxistes ja no fan servir cavalls, la policia no els multa per la seva negligència envers uns animals inexistents. Potser no seria sobrer que l'Estat espanyol i certs ajuntaments catalans traguessin l'equivalent del fenc anglès de la seva legislació tan literal.



La vinyeta

Fer



Ombres d'estiu

Imma Merino

Una joiosa i serena quietud

La *Conclusió* d'*El Doctor Givago*, quinzena part de la novel·la i amb una extensió d'una cinquantena de pàgines, comença advertint que resta poc a dir sobre la vida de Iuri Andréievitx en relació amb els darrers vuit o nou anys que van precedir la seva mort, "en el curs dels quals va anar cedint i decandint-se més i més, va oblidar els coneixements i la pràctica de la medicina, va malejar la seva qualitat d'escriptor i, només de tant en tant, es deseiava de la seva decadència i del seu abaltiment, es reanimava per, després d'un fugaç raig de llum, tornar a recaure en una absoluta indiferència envers ell mateix i qualsevol cosa del món". Havent fet bona part del trajecte a peu des de Varikino, Givago va arribar en tren a Moscou a la primavera de l'any 1922, quan es constitueix la URSS i s'inicia el nou pla econòmic. Un temps després, Givago s'aparella amb una noia més jove, Marina, i hi té dues filles. D'això, no se'n parla a la pel·lícula, en la qual, a causa d'un atac de cor, la mort arriba al doctor en un tramvia quan creu que veu Lara.

A la novel·la, Givago mor en les ma-

“D'això, no se'n parla a la pel·lícula, en la qual, a causa d'un atac de cor, la mort arriba al doctor en un tramvia quan creu que veu Lara

teixes circumstàncies sense la visió fantasmal de Lara, que, en canvi, reapareix a l'enterrament de l'home amb el qual va viure un amor que "havia estat lliure, extraordinari". Així ho sent Lara: "S'havien estimat perquè tot el que els envoltava els duia a estimar-se: la terra que trepitjaven, el cel que planava damunt dels seus caps, els núvols i els arbres." A l'enterrament també hi és el germanastre de Givago, Evgraf Andréievitx, al qual La-

ra parla d'una nena que, durant la guerra, va haver de deixar en mans d'uns estranys. És la filla de Iuri i Lara, la qual, segons ens explica el narrador renunciant a l'omnisciència absoluta, un dia va eixir de casa per a no tornar mai més: "Potser fou arrestada pel carrer. Va morir o va desaparèixer qui sap on, un número qualsevol d'una llista extraviada en qualsevol camp de concentració, femení o comú, del nord".

Una, amb la singularitat de la seva vida, entre tants. Abans haurà ajudat Evgraf Andréievitx a reunir els poemes de Givago per publicar-los. Passats els anys, quan la URSS ha derrotat l'Alemanya nazi que l'havia envaït, al final de l'epíleg, en què apareix la filla de Iuri i Lara, dos amics de Givago, Gordon i Dudórov, fullegen el quadern dels escrits, que havien llegit més d'una vegada. Senten una joiosa i serena quietud: "A les seves mans, el quadern semblava com si ja ho sabés, tot això, i confirmés i afermés els seus sentiments." Me'n vaig a llegir els poemes de Iuri Givago: la poesia sempre resta.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Ne-crologiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.



Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/x729ed>



A la tres

David Brugué / dbrugue@elpuntavui.cat

Els grans oblidats

Ja seria hora que algú, d'una vegada, es deixés només de bones intencions i de paraules i afrontés d'una vegada la problemàtica dels ajuntaments a Catalunya. L'administració local és la més prospera al ciutadà i la que presta més serveis, amb diferència, a la seva població. Però sempre ha estat considerada la germana petita per les administracions superiors, que s'han encarregat de monitorar, i sovint escanyar, l'acció dels consistoris. És veritat que d'intents n'hi ha hagut. Com la lesiva llei que preparava l'executiu de Mariano Rajoy i que, de fet, el que venia a fer era instaurar un model mercantil en què els resultats econòmics eren l'única cosa que importava. També és cert que amb Joana Ortega al capdavant de Governació es va intentar tirar endavant la llei de governs locals, però el resultat no va ni acostar-se al nivell de satisfacció desitjable. De fet, no agradava ni a

“Els ajuntaments són el pal de paller de les administracions però són els que ho tenen tot més difícil

la majoria de partits polítics ni a les entitats municipalistes. Però va ser un intent.

Ara el govern té intenció de tornar-s'hi a posar. De feina en tindran. No només per aconseguir un consens en el model territorial perquè cada un dels grups parlamentaris el té dife-

rent. Sinó perquè els ajuntaments han estat molt castigats els darrers anys. Sobretot econòmicament. La crisi els va afectar com a tots, però les contínues retallades que han hagut de patir han deixat una cicatriu difícilment recuperable mentre havien de continuar prestant els mateixos serveis amb molts menys ingressos. Tot i ser el pal de paller de les administracions, els ajuntaments sempre acaben sent els que ho tenen més difícil.

I no es pot oblidar un altre aspecte: els ponts que es podrien haver trencat. Tot i les contínues retallades i dificultats, els ajuntaments catalans han demostrat aquests darrers anys que, quan ha calgut, han estat al costat de la gran política del país tot i la complicació del moment. Potser ara comença a ser el moment que la gran política els torni el favor i que demostrï que, tot i ser la germana petita, l'administració local és part de la família.

EDITORIAL

Valentia urbanística al Pirineu

A la primavera del segle XXI, el govern va aprovar un pla director de la vegueria de l'Alt Pirineu i l'Aran, un document que començava a posar ordre a la construcció discontinua, a les urbanitzacions de segona residència que hi havia o que s'hi havien previst. Aquest pla, però, partia de la premissa que els plans urbanístics aprovats tenien uns drets adquirits i que, per tant, no es revertirien. L'any 2015, l'executiu va iniciar una revisió d'aquest pla, una revisió que, justament al contrari, considerava la possibilitat, valenta i necessària, de revertir algun dels plans urbanístics planificats durant dècades al Pirineu. No és cert que totes les obres faraòniques planificades al Pirineu siguin filles de la bombolla: a mitjan anys vuitanta la Torre de Cabdella ja treballava en el projecte del macro-complex de la Vall Fosca.

Ara, el govern ha anul·lat projectes que preveien la construcció de prop de 5.000 xalets, gairebé 4.000 dels quals vinculats a projectes d'estacions d'esquí fallits o que ja es veu que no creixeran. Queda el dubte de saber com hauria actuat la Generalitat si hi hagués promotores rere aquestes actuacions, però és d'esperar que projectes que es consideren negatius per al territori, des del punt de vista urbanístic i paisatgístic, s'haurien revertit igualment.

En tot cas, aquesta és la primera peça. Ara cal continuar en la mateixa línia d'ordenació a la resta del territori, sense defallir per les dificultats que sorgiran. I pel que fa al Pirineu, però també per a la resta de territoris del mal anomenat rerepaís, caldria pensar, potser amb un pla interdepartamental, com s'ajuda a evitar el despoblament sense caure en tics del passat, com les segones residències.



De reüll

Eva Pomares

Trenta anys sense trens

Una tarda de diumenge del 1989, carregant la maleta sense rodes i una bossa ben grossa a l'espatlla, vaig agafar un tren per començar una nova vida. Sortia de Montblanc, el meu poble, i de la casa familiar per anar a viure a Barcelona, entre setmana, a estudiar periodisme. A viure-hi en un pis de lloguer compartit, amb uns lluents 19 anys, perquè aleshores, igual que ara, els universitaris d'aquesta vila tan allunyada per a Adif de la capital catalana –80 quilòmetres– no tenien tren viable per tornar a casa cada dia. Fa trenta anys, el darrer sortia de Sants a les 7 de la tarda. Igual que ara si no va impuntual enmig de la desesperació dels heroics i escassos viatgers a qui els horaris laborals els permeten agafar-lo. Fa trenta anys i ara, 5 trens d'anada i 5 més de tornada en tot un dia. En realitat, encara són menys: si passa per la costa en lloc de per Valls i no fa tard, tardaries dues hores i mitja per recórrer 80 quilòmetres... Les úniques novetats, en trenta anys, són que han tancat l'estació i que, des de dalt de la muralla, veiem passar l'alta velocitat Barcelona-Madrid... Un escarni. Mentre sentim les queixes justificades de rodalies, les cases de la Conca de Barberà es buiden: als 22 municipis conuencs érem 18.327 veïns el 1998. La immigració ens va enriquir fins als 21.917 habitants (2008), i ara en som 20.390. Per un món rural que lluita per sobreviure, les infraestructures són oxigen. O bé una maledicció que l'escanya.

L'única novetat és que veiem passar l'alta velocitat des de la muralla

per la costa en lloc de per Valls i no fa tard, tardaries dues hores i mitja per recórrer 80 quilòmetres... Les úniques novetats, en trenta anys, són que han tancat l'estació i que, des de dalt de la muralla, veiem passar l'alta velocitat Barcelona-Madrid... Un escarni. Mentre sentim les queixes justificades de rodalies, les cases de la Conca de Barberà es buiden: als 22 municipis conuencs érem 18.327 veïns el 1998. La immigració ens va enriquir fins als 21.917 habitants (2008), i ara en som 20.390. Per un món rural que lluita per sobreviure, les infraestructures són oxigen. O bé una maledicció que l'escanya.

Les cares de la notícia



PRESIDENT DE L'ACUP

Joan Elias

Toc d'alerta

Les universitats catalanes ho estan passant malament i l'Associació Catalana d'Universitats Públiques avisa que, si no es dreça la situació, el col·lapse està per arribar. La importància que té la formació universitària en un país hauria de disparar les alarmes per buscar solucions immediates.



MINISTRE D'EXTERIORS EN FUNCIONS

Josep Borrell

Ja no sap què empescar-se

La trajectòria de Josep Borrell al capdavant del Ministeri d'Exteriors i la seva obsessió en contra de tot allò que fa tuf d'independentisme són conegudes de sobres. Però, tot i les patinades diplomàtiques que ha comès i el descrèdit que li han proporcionat, no cessa en la seva fixació.



EXMINISTRE D'HISENDA

Cristóbal Montoro

El mal ja està fet

La situació en què el seu Ministeri va deixar la resta d'administracions va arribar a ser crítica i els ajuntaments encara n'estan pagant les conseqüències. La llei de governs locals que impulsava era totalment negativa i més de 2.300 consistoris hi van recórrer i encara esperen resposta.



Tal dia com avui fa...



1 any Un any del 17-A
Els atemptats que es van produir fa un any van sacsejar el país però també van demostrar l'eficàcia dels equips d'emergència.

10 anys Manifestació
La iniciativa d'Òmnium Cultural de convocar una manifestació contra la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut va sumant adhesions.

20 anys Eclipsi de masses
Milions de persones d'arreu del món van observar, malgrat la nuvolositat intermitent, l'últim eclipsi solar que es produeix en el mil·lenni.

Full de ruta

Jaume Vidal

La mort com a gènere



Els periodistes solem tenir una relació particular amb la mort. Sobretot els de cultura, secció en què la mort es cotitza a l'alça. Els polítics, els estomatòlegs i, fins i tot, els esportistes han d'haver estat personatges molt destacats perquè, un cop morts, se'ls dediqui ni la meitat d'espai que a un cultueta de mig pèl. Per totes les redaccions on he passat, quan mor algun protagonista de la cultura tothom s'afecta, i no sé per què, perquè si mires a l'arxiu mai se'l va entrevistar. El culte a la mort en el món cultural és fort. A vegades la passió per un artista neix el mateix dia de la seva mort, quan ens assabentem que era el compositor de tal cançó que forma part de la nostra joventut. Però amb tot aquest temps ni fava de si va fer més cançons.

Tinc un punt de necrofilia. M'agrada escriure els obituaris de gent que ha representat culturalment alguna cosa per a mi. I en general també m'agrada llegir-los excepte si al titular tenen pre-

Periodísticament, les morts no violentes que més interessin són les de personatges de cultura, fins i tot les d'aquells de qui mai a la vida es va fer gaire cas

cisament la paraula *obituari*, que em sembla poc respectuosa. Aquesta macabra simpatia pels morts culturals reconec que és molt interessada: poden solucionar les planes d'obertura de la secció, sobretot quan a l'estiu les notícies s'amaguen a l'ombra. Hi ha, però, una cara negativa. Que el mort deixi aquest món a hores de tancament. Mal assumpte. Ho has d'aixecar tot i a cuitacorrens omplir les planes. És clar que hi ha morts que ho són abans de ser-ho i viuen molts anys sense sospitar que la seva esquela ja està escrita. A mi no m'agraden les necrològiques de nevera. Ho trobo una profanació.

Amb la mort sempre hi ha supersticions. A la secció de Cultura diem que mai venen sols, sinó de tres en tres. I millor no parlar dels moribunds, no sigui que s'espitxi un diumenge al vespre que toca guàrdia. Cal tocar fusta.

Com que parlar d'aquest tema porta malastrugança, espero i desitjo que aquest article no afecti la salut de ningú, especialment la gent de la cultura, a qui desitjo bona salut i llarga vida.



Tribuna

Pius Pujades. Periodista

Val més que calli

-Sap què li die? Res no aclariran. De tot això dels espies i l'imam de Ripoll. Res.

- Per què ho diu?

- Perquè ningú no vol saber la veritat. Tots pregunten el que ja sabem, que l'imam era un confident, traficant de droga, radical, amb una colla de joves que li seguien la veta. Però hi ha preguntes més importants.

- Quines preguntes vol fer?

- Doncs, per exemple, qui va proporcionar la casa d'Alcanar als nois de Ripoll? D'on treien els bitllets de 500 euros amb què van pagar a la gasolinera? I, sobretot, per què havien de perpetrar els atemptats després que l'imam i els companys volessin materialment esclatar la bomba que preparaven? Quina pressa tenien? Qui els exigia un atemptat precisament aquells dies, malgrat que havia fallat el pla?

- Moltes preguntes, ben cert. Però no en sé cap resposta, jo. Vostè sí?

- No. Però em puc formular alguna hipòtesi. Si fos investigador les faria. Miri, s'acostava el dia 1 d'octubre. Hi havia convocat un referèndum que es vo-

lia evitar a totes passades. Ningú sabia com. Calia fer les coses com si no passés res, de cara a fora. Algú –al soterrani d'una oficina secreta i amb el llum apagat, en veu baixa– suggereix: “Només hi ha una manera, enviar-hi un exèrcit i ocupar els carrers.”

- Què diu ara! Un exèrcit...!

- Impossible, és clar. Seria com declarar una en guerra.

- I doncs?

- Hauríem de tenir una excusa plausible –pensa algú. Si hi hagués un fet greu... potser un atemptat... Però no hi ha cap atemptat... Un altre cap pensant des de la foscor recorda que tenen a Ripoll un grupet d'islamistes subvencionats que bé deuen estar preparant alguna cosa... Sembla que s'ha encès un

“Ningú no vol saber la veritat de l'imam de Ripoll”

llum. Ho podrien fer? En aquests soterranis sempre hi ha algun cap calent. Es podria provar.

- Tot això és una novel·la...

- Una hipòtesi de treball. Res més. El grup de Ripoll està format per una colla d'arrauxats a sou però incompetents. No saben armar una bomba ni amb instruccions d'internet. Alguns hi deixen la pell, per rucs. Els altres ja tornarien cap a casa amb el cap cot, però des del soterrani algú els diu que res de tornar a casa. Abans del dia 1 hi ha d'haver l'acció compromesa. Tots s'hi juguen molt. De manera que improvisen els crims de Barcelona i Cambrils.

- I són abatuts...

- Amb això, els del soterrani no hi comptaven. Resulta que els Mossos fan la seva feina. I l'excusa no serveix.

- Perdoni però em sembla que desbarra més que mai. La seva història és un rosari de maldats i incompetències...

- Té raó. Però, i si els que es reunien al soterrani eren de la colla dels que van organitzar el cas Lasa i Zabala al País Basc?

Val més que calli, jo. No fos cas...

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Pedro Sánchez i el govern compartit

■ Venim d'uns temps de governs monocolors a Espanya i d'habitatges, generalment, unifamiliars. La crisi ha fet aflorar noves realitats com ara compartir pis, habitació i l'extrem d'estar en alberg després d'un desnonament.

És prou útil Pedro Sánchez? El rei li va encarregar formar govern i no se n'ha sortit. El PSOE i el PSC culpen els altres: bona excusa té el malalt, es pixa al llit i diu que sua.

La família pressiona i compartir casa és incòmode. Què i qui cuina, si fem dietes diferents? Qui recull els cabells del lavabo? No tothom que hi vol ser hi cap i cal buscar-li una altra habitació amb porta giratòria.

L'èxex no se sent còmode quan telefona per explicar els seus plans; Interior no dedica

fons reservats a la fluïdesa del clavegueram; Defensa recela d'insinuar els secrets d'estat, i Pepe, el rodamon, parla del cafè irlandès a la frontera, el *Brexit*, les escoltes catalanes o el genocidi indi...

Tan bé que es vivia quan el govern vivia a palau i era un Tetris d'amiguisme i quotes de poder! Ah!, també cal vigilar el veïnat del replà, que no faci la vida impossible; ja se sap que amb els del davant no hi ha res a fer, són impresentables.

JOSEP MANEL FONDEVILA
Trep (Pallar Jussà)

Manters i hipocresia

■ Fa uns dies molts diaris anunciaven en titulars “Guerra al top manta”, i el nou tinent d'alcaldia Albert Batlle argumentava: “És inadmisible que el primer que vegin els turistes en arribar a Barcelona siguin els

manters.” Se'ls foragita, doncs, dels llocs cèntrics, però no sembla que se'ls ofereixi cap solució viable. Fa temps que no es parla del suport al Sindicat de Manterers, que podria legalitzar la seva situació i evitar que es perjudiqui els comerciants de les zones turístiques, ni tampoc sembla que se'ls ofereixin uns cursos de formació professional en nombre adequat. Llavors, quina alternativa els queda, a aquests joves? Traslladar-se a una altra zona, morir-se de gana o robar al metro? Fet que, sens dubte, molestaria encara més turistes i locals... Com que ja no es veuen i no fan “lleig”, posem el cap sota l'ala i esperem que –qui dia passa, any empeny– el problema se solucioni sol. Menys hipocresia i més solucions realistes, senyors de l'Ajuntament!

MARIA GRAU SALÓ
Barcelona

Onze de Setembre

■ Crec que aquest Onze de Setembre hem d'estar més units que mai, ara més que mai, passant de totes les bajanades, de tots els polítics, especialment d'aquells que diuen que ens representen. Hem de sortir al carrer, units, com sempre, per demostrar pacíficament que l'esperit de l'1 d'octubre continua més fort que mai.

Aquest any no solament hem d'omplir tots els carrers, sinó també les presons on estan el nostres amics des de ja fa més d'un any i demostrar, així, que no només no estan sols, sinó que continuem endavant, ni un pas enrere.

Doncs ànims i endavant, ningú va dir que seria fàcil.

VICTÒRIA PIJUAN
Barcelona

La frase del dia



“La CUP és un partit més nacionalista que cap altre i la seva prioritat sempre és la separació de la resta d'Espanya”

Nacho Martín Blanco, DIPUTAT DE CIUTADANS AL PARLAMENT



Tribuna

Miquel de Palol. Escriptor

Postal des d'Itàlia

Un, que fins ara ha anat pel món pensant allò de “si no ho faig avui ja ho faré demà”, ha entrat en la fase de no confiar gaire –o gens– en tal recurs. Amb aquesta estratègia, i en companyia de la seva Antígona, s'ha resignat a la cua de mitja hora per entrar a la capella Sansevero de Nàpols, (en part sota un sol a 40 graus) per veure el Cristo Velato, obra de Giuseppe Sanmartino. La peça revela sens dubte la mà d'un virtuós; la visita val la pena sobretot per contemplar el conjunt de la capella, un relat al·legòric amb abundants elements esotèrics –en què ara no entraré–, ideat pel noble intel·lectual promotor de la capella, Raimondo di Sangro –un príncep amb història i trets llegendaris–, on, a més de dos esquelets humans (home i dona) incloent-hi tot el sistema arterial i venós conservat omplint-lo de plom, destaquen altres figures simbòliques realitzades amb traça no inferior, en especial les corresponents al Pudor –una dona també embolicada amb una gasa que se li emmotlla al cos, i que més que pudorosa aquest cronista la veu candidata al títol de miss samarreta mullada–, i al Desengany, un home enganyat que malda per trencar la xarxa que l'envolta per desfer-se'n, realitzada també amb un *tour de force* d'ofici d'escultor. Obra d'Antonio Corradini, l'una; l'altra, de Francesco Queirolo.

PERÒ EL VIRTUOSISME dels escultors esmentats –que, significativament, no figuren a l'Olimp dels clàssics de la història– no deixa de ser un amanerament epigonal. No hi cap teixit real que s'emmotlli al cos com si fos moll, ni fent tants plecs. Hi ha, en canvi, un model d'escultura més aconseguit i realista, amb els plecs i les inflexions del cos amb la roba més creïblement reproduïts, l'anomenat Il Giovane di Mozia, visitable a l'illa d'aquest nom, pròxima a la costa oest de Sicília; es tracta d'una

imponent figura de marbre, de més d'1,80 metres, sense braços, identificat per alguns com un auriga desconegut; per d'altres, com a Hèraclès. Sembla ser del segle V aC, de l'escola de Fídies, i és un prodigi únic d'equilibri i perfecció. Quan el vaig veure, fa uns anys, jo era l'únic visitant del petit museu que l'acull; ni cues, ni empentes, ni guies baladrejant. Per alegrar-se'n o per lamentar-ho? Deixo al lector el judici del conjunt d'imbecil·litats de l'*star-system*.

UN SE'N TORNA ALS CARRERS de Nàpols i no pot deixar d'admirar com la Bella Napoli, arrossinada, arruïnada, decadent, fragmentada i plena de semirunes i escombraries manté un aire de noblesa, i en canvi Barcelona, la ciutat desitjada segons no sé quants barems moderníssims i visionaris, sembla un decorat de baix cost (i, per cert, no gaire més neta que Nàpols, per no dir igual

“La UE, el Club Bilderberg o l'Spectre que prengui les decisions ha marcat els límits de la repressió a Catalunya: mentre no hi hagi sang, això continuarà sent un afer intern espanyol

de bruta). Apunto la possibilitat que sigui efecte dels paviments. Els napolitans són uns simpàtics pillets que et fotten els calés sempre que poden, això sí, en petites quantitats i servint-se de murrieries, però han mantingut els terres urbans dels segles d'esplendor. Nàpols és un impressionant seguit d'empedrats antics, irregulars pel desgast dels anys, però que malgrat la caiguda en el temps mantenen l'aire senyorial de les coses autèntiques. Barcelona, en canvi, sembla un decorat de baix cost, sense cap racó de paviment més vell de 70 anys, però igual de tronat i amb pinta de més brut, perquè l'envelliment no ha estat efecte dels segles, sinó de la grossera qualitat dels materials. Un efecte no només de la increïble incultura dels governants, sinó, molt probablement, de la seva cobdícia, dels 3% –o qui sap quina xifra– i de tota la desgràcia endèmica arrossegada els últims anys. Quan l'administrador públic destrueix una obra per fer-ne una altra de pitjor, el ciutadà té un dubte sobre l'origen d'una conducta tan poc edificant: es tracta d'un il·letrat o d'un corrupte? De les dues coses, segurament, tot i que en la vida hi ha nombroses combinacions.

SERIA CONVENIENT preguntar-se si és aquesta casta la que ha de construir un nou estat. Cada dia hi ha menys marge per no tenir clar que es tracta de venedors de fum. Malvolents o simplement ineptes, tornem a la qüestió de fa un moment. D'aquí un temps vindrà l'hòstia definitiva, quan el Tribunal d'Estrasburg validi les sentències del Suprem. Aleshores, què? La UE, el Club Bilderberg o l'Spectre que sigui que pren les decisions ha marcat els límits de la repressió a Catalunya: mentre no hi hagi sang, això continuarà sent un afer intern espanyol, i per tant que els pastors guerrers de la Meseta castellana continuïn fent el que vulguin.

De set en set

Anna Carreras

Tots calbs



Quan les apagades cerebrals de la humanitat creixen a la velocitat de la llum encara topes diàriament amb notícies

que et confirmen, fins a la nàusea, que la cosa és imparabile. Una coneguda xarxa de supermercats ven xurros, d'un en un, en safates plastificades, o grans d'all pelats i també plastificats. El món ja se'n podria anar definitivament a la merda, sí. Però durant les darreres setmanes encara hi ha hagut una altra sorpresa digna dels annals de la involució de l'espècie: una aplicació, la FaceApp, que et canvia l'edat real del rostre. T'ensenya –oh, meravella– com seràs d'aquí a trenta o quaranta anys. T'arruga el cutis, et clivella les galtes, t'enfonsa les conques, et dibuixa cabells blancs o calvície, et pronuncia les bosses de sota els ulls i et marca irreverentment les línies d'expressió. Si ho prefereixes, és clar, també et rejoveix, i t'ensenya la cara que tenies quan eres adolescent. Com si fossis imbecil i ja no te'n recordessis. Com si fossis fill d'una edat de pedra sense càmeres de fotos. Jugar amb la lògica retrospectiva i amb la lògica prospectiva és, d'entrada, una collonada i, de sortida, un perill de cara a la intimitat. S'ha descobert que l'absurda joquina de moda té una cara fosca: la lletra petita diu que l'aplicació té el dret de fer servir la informació personal dels usuaris i les seves fotografies amb finalitats comercials i en la millora de la tecnologia de reconeixement facial. Cornut i pagar el beure, no només t'enfonsa la possibilitat de descobrir el teu propi envelliment de manera progressiva, sinó que et condemna a transferir les teves dades a qualsevol país del món. I d'aquí a cent anys, tots calbs. Aquesta és l'única certesa.

Sísif

Jordi Soler



Nacional

443 agents locals aspiren a entrar als Mossos

Representen el 4,5% dels 9.983 aspirants a ocupar una de les 750 noves places



Universitats que estan a punt del col·lapse

La rebaixa del finançament fa que no es pugui renovar material i contractar personal

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La Generalitat reobrirà el debat sobre la llei de governs locals

TARDOR Es constituirà de nou el consell de governs locals quan l'ACM i l'FMC hagin renovat les direccions i s'abordarà la normativa encallada des del 2015 **ESCULLS** Les retallades i l'agenda política enfocada al procés la van fer caure de la llista de prioritats

Jordi Alemany
BARCELONA

El govern de la Generalitat, i concretament l'àrea de Presidència, vol reobrir aquest setembre el debat sobre la llei catalana de governs locals, que va quedar totalment aparcada el 2015 arran del context polític, amb un augment de la bel·ligerància en el conflicte amb l'Estat espanyol, i els efectes de la crisi econòmica. Havia de suposar una millora en tots els aspectes, sobretot polítics i econòmics, de l'autonomia dels ajuntaments ateses les seves insistents demandes des de feia dècades, i el govern la va aprovar el 2009 i va començar el camí de la tramitació parlamentària, però va quedar encallada en comissions en la discussió d'esmenes. La convocatòria d'eleccions catalanes el 2015 la va fer caure de la llista de prioritats de l'agenda política i, des d'aleshores, ja no hi ha tornat més.

L'executiu de JxCat i ERC vol recuperar el temps perdut i "reforçar el vincle amb el món local, que havia quedat molt malmès des de la crisi econòmica del 2008, amb la retirada de suports als consistoris", i vol generar "bilateralitats tenint en compte la singularitat de cada territori", explica el secretari d'Administracions Locals i de Relacions amb l'Aran, Miquel Àngel Escobar. I, per tant, una de les prioritats és tornar a debatre la millora del finançament, el model territorial, i l'increment de competències i de pes polític. Escobar és conscient que la voluntat de tirar en-



Reunió del juliol del 2016 del consell institucional del procés de debats dels governs locals al Parlament per tractar les lleis territorials i de finançament ■ o.d.

Les frases

“Hem de reforçar el vincle amb el món local, que havia quedat molt malmès des de la crisi econòmica del 2008 i la retirada de suports”

“És obligatori i necessari que al setembre es torni a constituir i a desplegar el consell de governs locals, perquè és un òrgan estatutari”

“En aquests anys difícils, el món local ha demostrat que és major d'edat i que té prou solidesa i solvència”

Miquel Àngel Escobar
SECRETARI D'ADMINISTRACIONS
LOCALS I DE RELACIONS AMB L'ARAN

davant la llei "hi és", però també que en la situació política actual, amb la incertesa que hi pugui haver o no una altra convocatòria d'eleccions catalanes, no es poden "generar falses expectatives".

Caldrà veure si es posa el comptador a zero i com s'aprofiten tots els treballs

i estudis tècnics fets prèviament. Escobar fa notar que el context econòmic d'aleshores tampoc era el d'ara i que s'haurà de revisar, però assegura que "cal reprendre el debat" intentant superar la falta de consens polític, ja que s'hi van presentar més de 500 esmenes. Aquesta volun-

tat s'haurà de traduir en un acord que "sigui ultra-transversal", rebla Escobar, perquè tingui l'aprovació de tots els actors de l'administració, consells comarcals, diputacions i ens municipalistes. Un camí que també té clar que segurament no serà curt i, per aquest motiu, prefe-

reix no posar-hi dates, perquè té "un encaix complicat". "Com a mínim ho explorarem, reobrirem el debat, i després valorarem si es pot reimpulsar [la llei]", hi afegeix. Escobar creu que s'ha d'abordar immediatament, ja que no es pot esperar que hi hagi "una alineació perfecta dels astres" amb unes condicions polítiques i econòmiques estables i ideals: "No veiem que es puguin donar a mitjà termini, tot i que algun dia hi puguin ser."

Consell de governs

El primer pas, com consta en el pla de govern, serà reactivar el consell de governs locals, que va quedar

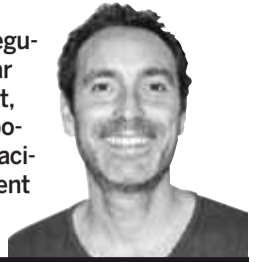
inactiu el 2016 i que, com recorda Escobar, "és obligatori i necessari que estorni a constituir i a desplegar, perquè és un òrgan estatutari". Tot s'abondarà entre setembre i octubre, perquè s'havia d'esperar fins a la constitució dels consistoris després dels comicis municipals i, en aquesta època, també està previst que es renovin les direccions de l'Associació Catalana de Municipis (ACM) i la Federació de Municipis de Catalunya (FMC), i llavors es posaran en marxa els mecanismes perquè les entitats dels municipis puguin designar els membres que hauran d'integrar el consell de governs locals.

L'APUNT El món local

Jordi Alemany

No fa gaire, i de manera insistent en campanya, escoltàvem que el procés cap a la independència comença als municipis. I ara falta creure-s'ho i que deixi de ser un eslògan. Fa anys que els ajuntaments reclamen més autonomia i finançament, i també fa anys que tapen els molts forats que deixen altres administracions en serveis compromesos quan comencen a fer retallades

que afecten directament el món local. L'RSAL, coneguda com a llei Montoro, i la indolència per desencallar una llei catalana de governs locals, i de finançament, en són dos exemples clars. Per fer un nou país cal posar unes bases sòlides i, per tant, apuntalar les capacitats del món local. I ha de ser una prioritat si realment es conceben com a estructures d'estat.



Municipis ofegats esperant que es resolguin els recursos a la llei estatal

Nou de cada deu ajuntaments catalans es van rebel·lar el març del 2014 contra les limitacions imposades per la llei de racionalització i sostenibilitat de l'administració local (Lrsal), imposada pel ministre d'Hisenda Cristóbal Montoro el 2013, perquè els limitava la capacitat d'actuació econòmica, però també la capacitat per autoorganitzar-se, per establir retribucions i per escollir a quins serveis destinaven superàvits, entre altres coses. Els catalans no van ser els únics, i més de 2.300 municipis de l'Estat van presentar el recurs al Tribunal Constitucional. En el cas català, representats per la Federació de Municipis de Catalunya (FMC) i l'Associació Catalana de Municipis (ACM). El govern de la

Generalitat, com els consells comarcals i les diputacions, s'hi van afegir, i l'aleshores vicepresidenta del govern, Joana Ortega, va negociar amb el PP a Madrid que no afectés Catalunya per no vulnerar les competències que ja atorgava l'Estatut al món local. L'acord verbal mai es va complir i, ja amb el PSOE al govern, que s'havia oposat a la llei, s'espera el compliment del compromís de derogar-la.

Els recursos es van admetre a tràmit, però no se n'ha sabut res més, tot i les diverses sentències a recursos presentats per la mateixa Generalitat sobre el personal eventual i per altres territoris –l'Assemblea d'Extremadura, una de conjunta de diversos grups del Congrés, de la Junta d'Andalusia i del govern d'Astúries– que n'han declarat inconstitucionals alguns articles. L'ofensiva contra la llei no s'atura i en l'últim ple del Parlament, aquest juliol, es va aprovar una resolució per demanar-ne la derogació de manera immediata.



L'executiu de Quim Torra ha començat a fer passes per revertir la situació al món local recuperant la convocatòria del pla únic d'obres i serveis (Puosc), que es va deixar de convocar el 2012, i que permetrà als consistoris rebre una injecció econòmica, un total de 250 milions, per destinar-los a obres. I Escobar també destaca que tenen moltes esperances en el projecte *Un país d'oportunitats, un país viu* per impulsar la repoblació del territori, combatre els efectes de l'envelliment i fomentar la reactivació econòmica.

Aquests últims anys no han estat fàcils per als ajun-

taments. Hi ha contribuït notablement l'aplicació de la llei estatal de racionalització i sostenibilitat de l'administració local (Lrsal), malgrat l'àmplia oposició que ha generat, ja que els retallava competències i limitava els conceptes als quals podien destinar superàvits, entre altres coses. Escobar assegura que aquest temps ha servit per demostrar amb més força que les entitats del món local "fa molts anys que són majors d'edat i sòlides", una veritable estructura d'estat, i que han tingut un paper "rellevant i cabdal", ja que han ofert tots els serveis amb solvència. ■



Captura de pantalla del diari 'Blick', amb el titular sobre la informació de l'espionatge ■ EPA

Revelen que el Ministeri d'Afers Estrangers espiava independentistes a Suïssa

El periodista del diari 'Blick' Fabian Eberhard detalla informes que feia el consolat de Ginebra i l'ambaixada espanyola a Berna sobre les seves activitats

Redacció
BARCELONA

El periodista del diari suís *Blick* Fabian Eberhard va publicar ahir un article d'investigació –anunciat a la portada del rotatiu–, en què detalla que el Ministeri d'Afers Estrangers espanyol va espiar l'activitat d'independentistes catalans, però també de polítics suïssos afins, utilitzant l'ambaixada espanyola de Berna i el consolat de Ginebra durant el 2018 i el 2019. Ho feien mitjançant informes i documents confidencials que s'enviaven al ministeri i que ara el diari ha fet públics. A més, també detalla que l'organisme que dirigeix Josep Borrell va demanar per carta el 25 de setembre del 2018 el suport d'un agent del Centro Nacional de Inteligencia (CNI) a Ginebra per la im-

Borrell hi torna amb Espanya Global

El ministre d'Afers Estrangers, Josep Borrell, torna a utilitzar l'organisme Espanya Global, fruit de la reconversió que va fer de Marca Espanya, per contrarestar els missatges independentistes de periodistes i organismes estrangers. Segons expliquen les agències, el document carrega contra el

que considera "fake news" de l'independentisme i nega que l'1-O fos un referèndum democràtic. Explica que el procés ha provocat una reculada del creixement econòmic a Catalunya, justifica els empresonaments i diu que els polítics no independentistes són objecte d'agressions diàriament.

portància internacional i estratègica. També deixa clar que no tenia provat que s'hagués fet cas de la demanda, però hi afegeix que és una pràctica que han utilitzat a Alemanya –i en aquest punt cita la revista *Telepolis*–, on "suposadament van capturar correus electrònics de polítics catalans" a Berlín.

Segons explica el periodista, els informes detallaven activitats "inofen-

sives" com ara conferències relacionades amb Catalunya i activitats diplomàtiques de la Generalitat. I posa com a exemple un informe de quatre pàgines del 14 de març del 2019 d'un consell de drets humans de l'ONU a Ginebra del dia anterior, en el qual es detallen els diversos observadors que hi van expressar la seva opinió i s'hi adjunten diverses fotografies.

L'article explicita que l'espionatge de l'Estat no era només a catalans, sinó també a polítics suïssos com ara el conseller nacional del Valais SP Mathias Reynard, que presideix el grup d'amistat entre Suïssa i Catalunya. Segons l'informe, les seves activitats són "un dels moviments més destacats que marquen l'agenda separatista a Suïssa". Entre les quals, destaca una trobada que va tenir Reynard amb el vicepresident del Parlament de Catalunya, Josep Costa, a Berna.

El periodista explica que el ministeri li va explicar que aquests informes són part de la seva tasca per "monitorar de prop les activitats que sosquen la reputació d'Espanya", entre les quals hi ha –deia– les que impulsa el projecte independentista del govern català. ■

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**ELS NOSTRES AJUNTAMENTS**
PALAFRUGELL**Josep Piferrer**

ALCALDE DE PALAFRUGELL (ERC)

“Ens cal treballar per assolir la unitat”

ACCIÓ L'alcalde de Palafrugell reclama a totes les forces independentistes treballar per assolir la unitat i nega que ERC sigui un obstacle **COHESIÓ** Iniciant el seu segon mandat, defensa el treball que s'ha fet al municipi amb el pla de barris

Joan Trillas
PALAFRUGELL

L'alcalde de Palafrugell, Josep Piferrer (ERC), que inicia un segon mandat, destaca la necessitat de treballar per aconseguir la unitat del moviment independentista a Catalunya. En aquest sentit, i des de Palafrugell, una de les poblacions de referència de la Costa Brava, valora que l'Assemblea Nacional Catalana hauria de ser, en aquests moments, l'instrument per aconseguir asseure totes les parts en una taula per arribar a aquesta unitat. Pel que fa a les conseqüències del procés, Piferrer critica la dura repressió del govern de l'Estat, el qual, diu, ha apostat per la manipulació i la instrumentalització del poder judicial per anar contra la voluntat d'una immensa majoria de catalans, i reclama a Junts per Catalunya que funcioni com un partit. En clau municipal, Piferrer destaca el pla de barris, que ha permès cosir urbanísticament amb la resta de la població sectors molt degradats, i fixa com un dels grans reptes de Palafrugell continuar abordant la integració de la immigració.

ERC torna a tenir l'alcaldia a Palafrugell, gràcies a un pacte, després que la llista més votada fos la del PSC. Amb aquest segon mandat ja caminant i amb els reptes que, segur, té la població, ens aturem per parlar de Catalunya. Com veu el moment actual?

La situació és complicada, molt complicada. És cert que Palafrugell és un referent en molts temes; un d'aquests podria ser, i en el marc de la situació política actual, el resultat electoral de les municipals molt semblant al que s'ha donat a la resta de municipis catalans. És a dir, una majoria clarament independentista, a banda que la llista més votada sigui una altra, però on la suma és clara i dona una majoria independentista. Estem, i des de Palafrugell també, vivint, doncs, el moment més complicat que s'ha viscut al país des de 1975 cap aquí. Si bé és cert que, i pel que fa a la lluita antifranquista, no podem dir que Palafrugell fos un referent, com tants altres municipis.

Una situació complicada que ve, en bona part, en haver topat amb la dura legalitat.

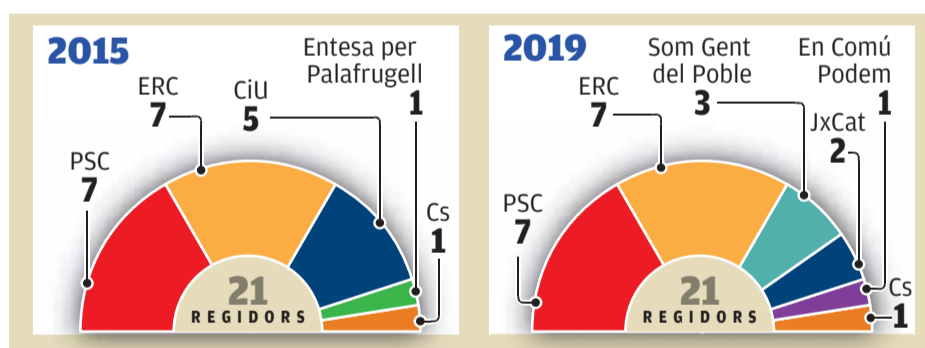
Ara mateix tenir al davant un estat en contra vol dir que aquest fa servir els seus aparells o instruments per atacar la voluntat dels catalans. I com ho fan? Miri, ara la repressió o un cop d'estat no es fa militarment; li poso com a exemple el que ha passat darrerament a Turquia, Rússia o entre Hong Kong i la Xina. Estem parlant de països que es volen posar l'etiqueta de democràtics. Ara s'utilitzen els mitjans de comunicació i el poder judicial. Amb aquestes dues eines, no els calen els militars.

Vostè està parlant de manipulació per part de l'Estat?

L'Estat espanyol va fer aquesta manipu-



JOAN TRILLAS



lació. Primer va crear una pressió mediàtica molt gran, que hi és, en contra de tot el que és Catalunya; varen començar ja amb l'Estatut i llavors s'ha anat manifestant cada vegada que hi ha hagut una majoria de catalans que han opinat. I com s'ha fet en totes les revoltes pacífiques, a Catalunya es va fer un pas democràtic més per sobre de la llei. I això va passar perquè ningú ens feia cas. Vull recordar que el Parlament de Catalunya va prendre una decisió democràtica; no lligada amb la normativa vigent espanyola, però en què l'acord reflectia quina era la voluntat del Parlament, el qual tenia la legitimitat del poble de Catalunya. No només ho vàrem aprovar, sinó que ens vàrem atrevir a posar-ho a la pràctica. L'Estat no ho accepta i posa en marxa tota la seva maquinària. Una acció injusta. Jo no he vist una acció judicial que hagi tingut en contra totes les veus també judicials que ho han criticat, com ara agrupacions judicials. Amb exmembres del

Tribunal Suprem criticant aquestes accions, a més d'altres països europeus.

Va ser un toc d'atenció a l'Estat?

Sí, però sempre es va fer amb aquesta legitimitat democràtica, que és el que topa amb una llei superior, com sempre hi han topat totes les revoltes pacífiques. Moltes lleis s'han modificat precisament perquè s'hi ha anat en contra, com ara aquelles que fan referència a la tendència sexual de cada persona, per posar només un exemple.

Si parlem d'unitat, de la unitat de l'independentisme, està arrelant la idea que és ERC que diu no, que hi posa pals. Què en pensa?

Hi ha un moviment popular, bastant majoritari, que reclama no ja només unitat, sinó que tots anem a les eleccions junts. Ara li parlaré com a home de partit, la posició d'ERC sempre ha estat la mateixa: estem d'acord a anar junts, però també



Un professional enamorat de l'educació

Els despatx d'alcaldia de Josep Piferrer (Palafrugell, 1958) és pulcre i ordenat, sense estridències, fet que no treu que hi hagi un clima de treball. Diu que en tractar-se Palafrugell d'un municipi turístic, que a l'estiu dobla el nombre de residents, al juliol ha estat molt entretingut i, ara, l'agost sembla que li està donant un respir. La seva formació, com a mestre de primària –la seva gran passió–, segurament el fa ser molt pedagògic a l'hora d'exposar –això sí, a bastament– les seves idees i opinions. Segurament per això, com a conseller comarcal es responsabilitza d'Educació. Vinculat a ERC des de fa més de vint dècades, es confessa un home de partit, en què pot expressar-se lliurement. Sempre ha tingut un ideari independentista i això li fa mantenir viu el seu compromís amb el moment històric que viu el país. Va arribar a l'alcaldia arran d'una moció de censura i aquest mandat, ja el seu segon, és alcalde amb un pacte que va barrar el pas al PSC, la llista més votada.



cació: no es pot canviar el rumb de cop, però sí que hem reconnectat aquests barris, com ara la Saureda, amb la població. Hi ha també un altre element clau, més enllà del projecte urbanístic, que és el de les accions socials que l'han acompanyat i que l'acompanyen, les quals ja estem exportant a altres zones del nostre municipi. Estic parlant d'educadors de carrer o mediació, que va ser un projecte pilot que ara hem exportat a tot el municipi. Nosaltres hem de continuar amb aquesta anella, que seguiria amb els pisos Aniversari, al final del carrer Ample, que també era en el pla de barris, on ens cal més transformació urbanística. Caldria arribar a la cooperativa Sant Marí o al carrer García Lorca, on segurament caldria fer una acció encara més contundent. De tota manera, no n'hi ha prou només amb la intervenció urbanística, que és molt important, aquesta ha d'anar acompanyada d'aquestes accions socials que li comentava.

Quins són els grans reptes que haurà d'abordar Palafrugell?

Un dels grans, i si parlem d'urbanisme, seria donar continuïtat al pla de barris per dignificar-los i sempre lligat a l'acció social. El segon seria la immigració. Palafrugell és un municipi que té un índex d'immigració determinat, és el que és. Ni alt ni baix. La integració de tota aquesta gent és essencial. La immigració andalusa, que va tenir lloc el segle passat, es va dur a terme amb uns anys i sense polítiques en aquest sentit. I podem estar molt orgullosos de com es va fer. Penso que es va fer força bé. Fer-ho amb aquesta nova comunitat, especialment la marroquina, si es vol fer de manera natural serà més difícil, perquè la cultura és diferent. L'escola hi té molt a veure. Ara ja estem educant alumnes els pares dels quals, si no al cent per cent una bona part, s'han format a les nostres escoles. Això ja transforma. Però s'ha de tenir en compte una dada gràfica: ara tindríem més analfabets amb relació als immigrants que vàrem tenir als anys seixanta del segle passat.

Aquest argument és sorprenent.

Analfabets totals i funcionals. Per què? Perquè molts d'aquests pares no han anat mai a l'escola. No estic parlant de problemes, estic parlant de realitats. El que ens ha de fer pensar més, i això és important, és que algunes d'aquestes famílies no tenen el que diríem cultura educativa. És a dir, traslladar als fills la importància dels estudis. No ens hem de posar les mans al cap, sinó que hem de treballar. I aquesta és una funció que hem de fer, i fem, nosaltres. Cal tenir molt clar que moltes d'aquestes persones van deixar els seus països per venir aquí perquè els dèiem que aquí hi havia molta feina. Ningú marxa de casa seva si hi està bé. Som nosaltres els qui els vàrem fer venir. Nosaltres, el primer món, hem anat a aquests països a enriquir-nos, no a transformar-los, no a fer que tinguessin un nivell de vida com el nostre. El problema de la immigració és també tenir clar que s'ha d'invertir en aquests països per millorar la qualitat de vida i no només anar-hi a fer vacances o, com he dit, només a enriquir-se. ■



El moviment en contra de l'Estat es va donar perquè no escoltava el poble de Catalunya, va ser pacífic, i això els va doldre molt

amb la CUP. Sempre surt a molts mitjans de comunicació que és ERC que diu que no i això no és veritat. ERC posa una condició i aquesta és que hi sigui la CUP.

Per què no hi ha unitat?

No hi ha sigut mai, la unitat! Un altre argument a tenir en compte és si anar junts a les eleccions garanteix tenir majoria. A tots ens dol que Ciutadans sigui el partit més votat al Parlament de Catalunya. Però el que més em doldria seria que el primer partit fos una unió dels independentistes però que la majoria fos constitucionalista, més els del mig, els de Podem, que no volen ser comptabilitzats ni amb un costat ni amb l'altre. Ara mateix els diputats independentistes són majoria amb relació als constitucionalistes més els de Podem o comuns.

I les accions de govern?

Aquí faré una defensa del partit. Nosaltres tenim un partit, ERC, totalment co-



La posició d'ERC sempre ha estat la mateixa: estem d'acord a anar junts en les eleccions, però amb la CUP també a dins

hesionat. Funciona com un partit, en què el seu president, Oriol Junqueras, ara a la presó, dona directrius. Les decisions es prenen en un consell nacional, com ara la votació que es va acordar a Madrid sobre la fallida investidura de Pedro Sánchez. El nostre discurs és cohesionat, el fan Gabriel Rufián, Pere Aragonès, Joan Tardà, Roger Torrent o jo mateix. És un discurs treballat que es pren conjuntament com a partit i té en compte què diuen les bases. Amb l'anomalia que tenim els dos caps a la presó. Els partits funcionen així. Hi ha altres partits que no ho fan així. Si els dos partits majoritaris, ERC i Junts per Catalunya, s'han de posar d'acord, cal que l'estructura dels seus partits estigui d'acord. A un d'aquests dos partits, Junts per Catalunya, li costa molt prendre decisions i molt més encara prendre decisions conjuntes. I al costat hi ha la CUP, que ara fa unes setmanes va fer un replantejament sobre quina ha de ser la seva posició.



A Palafrugell ha estat clau el pla de barris. Defenso que en calen més per anar a actuar en sectors encara molt necessitats

Catalunya necessita aquesta unitat?

Per descomptat, però a més, l'Assemblea Nacional Catalana, que hauria d'intentar rebaixar la tensió i mirar d'asseure tot-hom en una taula per parlar, no fa aquest paper. En vista d'aquesta deriva de posicions conjuntes entre ERC, JuntsxCat i la CUP, l'ANC fa com una espècie de contrapoder. D'aquí la importància de la unitat. Ens cal.

Hem parlat de país, però ara toca parlar des d'on es fa un país gran, els municipis. Palafrugell ha treballat per la cohesió social i un prova és el pla de barris. Estem davant un projecte que també és una estructura de país?

Sí, rotundament. Ho vaig demanar durant l'acte de tancament del pla de barris a la Generalitat perquè, i ho vaig dir, "no en tenim prou, de plans de barri". Palafrugell en necessita més perquè tenim altres barris que també requereixen la nostra atenció. És com el vaixell de l'edu-

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El meu país

Jordi Cabré

Periodista i escriptor

Refer la il·lusió

El PSOE veu factible un acord amb Podem

Redacció
BARCELONA

El secretari d'organització del PSOE, José Luis Ábalos, no descarta poder materialitzar un acord "en l'últim minut" o fins i tot una coalició de govern amb Unides Podem, però a la vegada retreu als d'Iglesias haver forçat les negociacions amb "exigències" i defensa governar amb un programa pactat, segons l'entrevista que va publicar ahir *El País*. El ministre de Foment en funcions explica que plantejar la negociació per a la investidura de Pedro Sánchez com si fos un dilema entre la coalició amb Podem o la repetició electoral és "quasi un xan-tatge".

A més, considera que Iglesias no va saber valorar al juliol que "per primer cop des de la Segona República hi hauria ministres a l'esquerra del PSOE" ni tampoc el fet que una formació amb tan sols quatre anys de trajectòria "pogués seure al Consell de Ministres". Va admetre errors del PSOE, però va negar que comencessin a negociar tard o que canviessin de posició. ■

La CUP, oberta al govern de concentració

Redacció
BARCELONA

El diputat de la CUP al Parlament Carles Riera va assegurar ahir en una entrevista a Efe que s'implicarien en un hipotètic govern de concentració a Catalunya després d'una sentència condemnatòria del Tribunal Suprem, però sempre que es pacti abans una agenda de "ruptura democràtica" amb l'Estat. Riera va advertir que no pensen assumir "compromisos en la governabilitat de l'autonomia" perquè, en la seva opinió, "l'autonomia forma part del problema, no de la solució". ■

O

Que fàcil que és escriure, i queixar-se. Però escric. I em queixo. He pogut treballar des de dins del govern durant l'any més important de la història recent, he vist des de dins les contradiccions i dificultats (i alguna cosa lletgíssima sobre comportaments personals), però també la força i el talent per a empènyer el tema nacional fins allà on era difícil d'empènyer. El meu reconeixement, i fins i tot complicitat, demano que siguin sobreentesos. Però després de dos anys (dos anys!) per a pair els errors i els fracassos (i els encerts), i després de dos anys d'haver-me allunyat d'aquest dia a dia, em fa molta vergonya observar l'esmicolament actual. Em fa vergonya la tristor ambiental, la pobresa argumental i la manca de capacitat de reacció després d'un temps més que suficient. Evidentment hi ha batalles que, si no les guanyes (i guanyar és guanyar), les ferides i les baixes són especialment doloroses. Ho sé. I no s'ha guanyat, segurament perquè tenim al·lèrgia a guanyar. Però entre això i anar cap al suïcidi, com hi anem acceleradament, és (perdonin) una opció suïcida.

El Partit Nacional Escocès va perdre el referèndum, i no se'l veu tocat ni deprimat. Ja sé que la desgràcia és que Espanya no és Anglaterra, i que vivim en un sistema d'autoritarisme "democratitzat", i que ni tan sols s'hi accepta la idea de referèndum o fins i tot de nació (amb prou feines la de nacionalitat), i que nosaltres tenim presos polítics, però no és excusa: cadascú, de la seva atmosfera i idiosincràsia, s'ha de refer. Segurament si haguéssim arriat la bandera i aguantat més, ara seríem més respectats i ens veuríem al mirall d'una altra manera (fins i tot si tot i així haguéssim perdut). O segurament si haguéssim estat més prudents hauríem controlat encara els *tempos*, i la iniciativa política, fins a un moment més propici.

Però això és passat. Ara tampoc no estem fent una cosa ni l'altra, i la desunió és tan forta que, fins i tot dins de JxCat, els més partidaris de la unitat tenen prou feina encara per a trobar una unitat (o com a mínim una entesa) interna. El debat s'ha situat de nou entre els suposats *ingenus* o *hiperventilats* i els suposats *cínics* o *traïdors*. L'altre dia parlàvem amb en Jordi Amat sobre on ens situem d'ambdós



El Pati dels Tarongers (Palau de la Generalitat) presidit per un llaç groc ■ ACN

“Em fa vergonya la tristor ambiental, la pobresa argumental i la manca de capacitat de reacció després d'un temps més que suficient

costats si només hi ha aquestes dues opcions, i jo vaig dir de seguida cap a l'ingenu. Primer, perquè ser cínic és molt lleig. El cínic pot sobreviure, però no guanyarà mai res: i és que no té res important per guanyar.

El cinisme, però, s'ha apoderat de l'am-

bient. La desconfiança, la desil·lusió, el pessimisme. Segurament no tornarà la il·lusió mentre la vegem com a il·lusionisme, fins que no aparegui algú, una formació política, un lideratge nou o renovat, un moment, una nova espifiada d'Espanya o simplement una onada de creixent autoconfiança, que ventili aquest aire fosc i verinós com el Pantà de la Tristesa de *La història interminable*. Veig una Generalitat que no brilla en la gestió, veig els partits sense trobar el to i la jerarquia, veig que encara no hem agafat prou alegria en cultura (ni en la gestió cultural pública i privada), veig que en termes judicials estem mirant si salvem els mobles després d'una sentència incerta, i veig que el realisme (necessari, més que mai) es transforma en cinisme (infèrtil i absurd). Per tant, em prenc aquest estiu com una veritable letargia en espera que es matin els que s'han d'acabar de matar. Ja m'avisaran. Ja ens avisaran. Tenim molta feina i a mi no em faran caure en un pantà que no m'ha interessat mai. Ni tan sols quan hi nedava dins, sense adonar-me'n, com un ingenu.